

Дорогі читачі!

Багато хто з вас захоплюється книжками фантастичного жанру, герої яких мандрують на далекі планети, перемагають різних прибульців, здобувають царства й утверджують у світі добро.

Якщо ви вже читали перші три книги із серії «Пригоди Лумпумчика» — «Прибулець із Сатурна», «Посланець Всесвіту», «Планета Рожевого Світанку», — то знаєте, що дива трапляються завжди і скрізь. Треба тільки мати уважне і любляче серце, гострий зір та розум і велике бажання самому творити казку свого життя. Як це роблять ваші улюблені герої Василько, Юрчик, Іринка і Сашко.

У новій книзі «Меч Ягіла» ви матимете нагоду заглянути в найдавніші закутки історії рідного краю. Але найбільш захоплюючою буде зустріч з легендарним героєм Троянської війни Ахіллою, який на сторінках цієї книги називає себе іменем давньоукраїнського бога сонця — Ягілом. Насправді батьківщиною Ахілла, якому поклонялися за його силу і відвагу, як божеству, є південні терени нашої з вами Вітчизни.

Чому Василько з Юрчиком подалися у Крим, які пригоди сталися з ними в таємничій печері та в степу, як Василько потрапив на острів Зміїний, які несподіванки чекали там на нього, — про все це розповість вам фантастична повість «Меч Ягіла».

А я передаю вам послання від легендарного героя, яке він заповів своїм друзям:

«Твори свої дива сам! Будь героєм у своєму власному світі — і тоді всі світи відкриються тобі!»

З любов'ю, Марія Чумарна

ПЕРСОНАЖІ

Лумпумчик

Незвичайний Васильків друг.
Які таємниці він відкриє хлопчикові
цього разу? Від якої небезпеки врятує?

Василько-Васило

Хлопець, який навчився більше розуміти
себе та відчувати власну силу завдяки
знайомству з інопланетянином Лум-
пумчиком. Як він опиниться в далекому
минулому і ким там буде? Які дивовижні
зустрічі й пригоди чекають на нього?

Ягіла

Хлопчик-воїн із сонячним іменем,
відомий у грецькій літературі як Ахілл.
Яку силу має його меч? Чому цей меч
давно шукають мисливці за земними
скарбами? Хто ж стане володарем меча
Ягіла?

Юрчик-Урані

Розумний і допитливий хлопчик, названий брат Василька. Що за чудодійний камінь потрапить йому до рук?

Ким буде Юрчик, опинившись у далекому минулому?

Іринка-Кассандра

Дівчинка, якій Василько колись допоміг прозріти. Чому вона постане перед хлопцем в образі царівни Кассандри? Яку таємницю йому відкриє?

Васильків дідусь

Розважливий і турботливий, справжній друг, якому Василько з Юрчиком довіряють свої секрети.

Чи зможе він допомогти онукові врятувати меч Ягіла від космічних піратів?

НОЧІВЛЯ В СТЕПУ

Я дуже люблю їздити з дідусем. Дорогою він завжди щось веселе розповідає. Але ми з Юрчиком, розморені теплом і спокоєм, майже відразу поснули. І прокинулись уже в темряві. Машина стояла далеко від дороги — просто у траві. Дідусь уже розпалив вогнище і готував нам вечерю.

— Де це ми? — я виліз із машини — і просто звалився у теплу запашну траву.

Довкола тріщали цвіркуни, — здавалось, що їхні голоси зливаються із голосами далеких зір, котрі засівали все довкола своїм блиском.

— В степу, — відказав дідусь, і його голос наче змінився, — став якимсь м'яким і тихим.

— А чому ми тут? Ми не доїхали до Криму?

— Не доїхали. Там ремонтують якусь ділянку дороги — довелося об'їжджати. Я глянув на покажчик: «Мелітополь». І зразу відчув, що нас доля тут зупинила. Давно хотів тобі показати Кам'яну Могилу.

— Це тут?

— Недалечко. Переночуємо в степу, як чумаки, а завтра заїдемо до музею.

Юшка лоскотала ніздрі запахом петрушки, кропу, ще якихось особливих дідових прянощів. Навіть Юрчик прокинувся: напевно, вловив запах вечері. Ох і смачна ж юшка в степу! Ми навіть палатки не розкладали: витягли спальні мішки, розстелили їх на траві, лягли і дивилися в небо. Дідусь показував сузір'я, розповідав, як колись давно чумаки у степу по зорях орієнтувалися...

Он та одна зірка так яскраво спалахує — вона не відпускає моїх очей: ніби наскрізь мене просвічує. Я намагаюся вловити, наскільки вона велика порівняно з іншими зірками. Дивлюсь, дивлюсь, а вона стає схожа на сніжинку — і так собі легко гойдається перед очима...

О, тепер вона зовсім близько! Та ні, то чиїсь очі — такі яскраві, як зірки. Якась жінка нахилиється наді мною і каже:

— Заблукав хлопчисько у степу... нехай спить, завтра вранці відведете його до храму...

Я хочу запитати, хто вона, але язик мене не слухає. Я уже сплю. І в той же час бачу воїнів у срібних шоломах — вони ідуть слідом за жінкою. «Ана, Ана!» — її ім'я дзвенить мені у вухах...